

ného pořádku zároveň se provinil hrubě proti stavovské cti. Výrok o ztrátě práva volebního odpovídá tudíž zákonu a bylo proto odvolání obžalovaného v tomto směru jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 2613.

Skutková podstata zločinu §u 153 tr. zák. nevyžaduje sice ani objektivních známek lehkého poškození na těle (viditelných známek a následků podle §u 411 tr. zák.), poškozením na těle ve smyslu onoho zločinu jest však jen zranění, t. j. porušení tělesné neporušenosti (nikoliv nedotknutelnosti), a způsobení škody na zdraví tělesném a duševním, přihlížeje obzvláště i k účinkům takové škody na vykonávání povolání poškozeného.

Není uposlechnutím výzvy k rozchodu (§ 283 tr. zák.), snaží-li se pachatel odejít z místa shluknutí policejním kordonem, leč by jiným směrem odejít nemohl.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, Zm I 486/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. června 1926, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem těžkého poškození na těle podle §u 153 tr. zák. a přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle §§ů 283, 284 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podle §u 153 tr. zák. a přečinem podle §§ů 283, 284 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a uznal obžalovanou vinnou, že dne 11. června 1926 v P. policejního nadstrážníka Josefa M-a, tudíž osobu v §u 68 tr. zák. jmenovanou, když vykonával svou službu — udeřivši ho rukou do obličeje — skutkem urazila a že tím spáchala — rovněž jako skutkem, v napadeném rozsudku pod čís. 3 souzeným — přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 312 tr. zák. Pokud jde o přečin proti veřejnému pokoji a řádu podle §u 283 a 284 tr. zák., vrátil věc zemskému trestnímu soudu v Praze, by ji v tomto směru opět projednal a, přihlížeje při výměře trestu k právoplatným výrokům o vině pro přestupky podle §u 312 tr. zák., znova rozhodl.

D ů v o d y :

Zmateční stížnosti obžalované, která ponechává rozsudek první stoliční nedotčeným, pokud jím byla uznána vinnou, že urazila slovy policejního nadstrážníka Josefa M-a, konajícího službu a spáchala tím přestupek §u 312 tr. zák., dlužno přiznati oprávnění co do obou částí rozsudku, jež napadá. Pokud jde o zločin podle §u 153 tr. zák., namítá stížnost právem podle čís. 10 §u 281 tr. ř., že skutek, jež podřadil nalézací soud pod ustanovení §u 153 tr. zák., zakládá toliko skutkovou podstatu přestupku podle §u 312 tr. zák., ježto zjištěnými skutečnostmi není na-

plněna zákonná známka poškození na těle. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaná udeřila o 7. hodině večerní M-a rukou do obličeje, do oka, které ho ještě téhož dne do 12 hodin v noci bolelo a v němž cítil cukání. Dlužno sice přisvědčiti názoru napadeného rozsudku, že skutková podstata zločinu podle §u 153 nevyžaduje ani objektivních známek lehkého poškození na těle, t. j. patrně, že není třeba, by poškození na těle zanechalo — jak v §u 411 tr. zák. předpokládáno — alespoň viditelné známky a následky. Než jest přes to zapotřebí, by tu bylo vůbec nějaké poškození na těle. Pojem ten není ani v §u 153, ani na jiném místě trestního zákona výslovně vymezen. Přes to možno ze srovnání záhlaví §u 152 s jeho textem usouditi, že zákon rozumí poškozením na těle jen zranění — porušení tělesné neporušenosti — a způsobení škody na zdraví tělesném a duševním, přihlížejíc obzvláště i k účinkům takové škody na vykonávání povolání poškozeného. O škodě na zdraví duševním nemožno v souzeném případě vůbec mluvit. Rovněž není poukazu na to, že M. utrpěl škodu na zdraví, nebo na své způsobilosti ku povolání; ani rozsudek ani výpověď M-ova nezmiňují se o tom, že bolestmi a cukáním, o které jde, byl povšechný zdravotní stav nepříznivě dotčen, zejména snad řádná funkce některého tělesného orgánu porušena, nebo že bolesti ty (cukání v oku) znemožnily neb i jen stěžovaly mu pravidelné vykonávání jeho povolání. Rovněž tu není, ani v rozsudku ani ve spisech, poukazu na to, že z rány vzešlo zranění, t. j. vzešly patologické změny ve vazivu oka, jako krevní podlitiny, nebo zánět. Jediné, co nastalo, byly několik málo hodin trvající bolesti zřejmě nepatrné intensity, jelikož se jimi M. necítil dotčeným ani ve svém zdraví ani ve svém povolání. Takové bolení a cukání v oku, které snad poněkud převyšuje co do doby chvilkový pocit nevolnosti a nepříjemnosti, nelze podřaditi pod žádné z oněch hledisek, jež má podle §u 152 zákon pro pojem poškození na těle na zřeteli, a ani obecná mluva neoznačuje poškozením na těle takové, více méně subjektivní pocity, s nimiž není spojena ani změna na zevních částech těla, ani změna v chování se dotčené osoby v úkonech k jejímu povolání se nesoucích a jiných úkonech životních. Podle toho byla souzeným skutkem zastížena pouze nedotknutelnost, nikoliv neporušenost těla svědka M-a, i nedostává se zákonného znaku, že obžalovaná poškodila ho na těle. Uznal-li přes to nalézací soud obžalovanou vinnou zločinem §u 153 tr. zák., uvažoval o skutku podle zákona, který při správném jeho výkladě ke skutku se nevztahuje, takže jest část odsuzujícího výroku zmatečnou podle §u 281 čís. 10 tr. ř. Podle stížností nenapadených skutkově zjišťovacích výroků napadeného rozsudku udeřila obžalovaná policejního nadstrážníka Josefa M-a v době, kdy konal službu, úmyslně rukou do obličeje. Tyto skutečnosti naplňují, jelikož o urážlivé povaze úderu do obličeje nelze pochybovati, skutkovou povahu přestupku podle §u 312 tr. zák. Proto bylo uznati obžalovanou tímto přestupkem vinnou. Důsledkem toho nebylo třeba zabývati se formálními výtkami stížnosti, které se týkají jen výroku o skutečnostech, z nichž odvodil nalézací soud kvalifikaci skutku jako zločinu podle §u 153 tr. zák.

Pokud jde o skutkový děj, který napadený rozsudek podřadil pod ustanovení §§u 283, 284 tr. zák., zjistil rozsudek, že se obžalovaná, když

lid, k němuž se přidružila, byl stráží vyzván k rozchodu, snažila projít kordonem, ulici uzavírajícím, že se obrátila nejprve na jednoho strážníka, by ji propustil, a když ten to odepřel, žádala nadstrážníka M-a, by ji propustil kordonem, a že když i ten její žádost odmítl a vyzval ji, by odešla, řekla: »To je bestiální jednání, vy bestie, sprostáku,« načež byla zatčena. Zmateční stížnost namítá podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., že tímto dějem skutková podstata §§ů 283, 284 tr. zák. není opodstatněna. Schází prý znak neuposlechnutí strážce, ježto prý tím, že se obrátila na M-a a již před tím na jiného strážníka se žádostí, by ji propustili kordonem, nejen projevila, nýbrž i uskutečňovala vůli, vyhověti neprodleně příkazu strážce, by se lid rozešel. Stížnosti nelze plně přisvědčiti. Soud zjišťuje, že obžalovaná slyšela výzvu strážce k rozchodu. Tím, že se snažila projít kordonem, výzvy této nesplnila. Jestli kordon, jak každý ví, k tomu, by tam lidé neprošli, a, je-li zároveň vydán rozkaz k rozchodu, jde zřejmě o příkaz daný jednotlivcům, by nešli směrem, který jest kordonem uzavřen, nýbrž by odešli z místa toho směrem jiným. Názor nalézacího soudu, že obžalovaná jednala proti příkazu k rozchodu, chtějíc projít kordonem, netrpí tedy sám o sobě zmatkem zmateční stížností výslovně naznačeným. Výrok ten jest však v jiném směru zmatečným, a to, jak stížnost zřejmým poukazem naznačuje, pro nejasnost ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaná se snažila projít policejním kordonem ulici uzavírajícím; tento výrok jako takový nevylučuje možnost, že obžalovaná jiným směrem odejiti nemohla. Kdyby tomu tak bylo, nemohlo by ovšem ani po stránce subjektivní ani objektivní býti řeči o neuposlechnutí výzvy k rozchodu, takže by čin obžalované vůbec nemohl býti podřaděn skutkové podstatě §u 283, 284 tr. zák. Jde tudíž o skutečnost rozhodnou, kterou měl nalézací soud spolehlivým zjištěním objasnit, to tím spíše, ana se obžalovaná výslovně hájila tvrzením, že vyzvání k rozchodu nemohla uposlechnouti proto, že ze zadu jí v tom bránil zástup jdoucí stejným směrem. Pro vylíčený zmatek bylo rozsudek první stolice i ve výroku o vině ve směru přečinu podle §§ 283 a 284 tr. zák. zrušiti z důvodu čís. 5 §u 281 tr. ř., aniž bylo třeba zabývat se tím, co stížnost tomuto výroku rozsudku ještě vytýká. Podle povahy shledaného zmatku nelze se obejít bez nového přelíčení v první stolici, pročež věc vrácena soudu první stolice, by ji v naznačeném směru znova projednal a rozhodl, zjistě zejména, zda obžalované bylo možno se vzdáliti ve směru, kde ulice kordonem uzavřena nebyla.

Čís. 2614.

Subjektivní skutková podstata zločinu §u 93 tr. zák. předpokládá vědomí pachatelovo, že bezprávně omezuje jiného v osobní svobodě, jakož i vědomí, že napadený pociťuje jeho jednání jako omezení volnosti v pohybu; při smílném útoku muže na ženu vyžaduje ona subjektivní skutková podstata pachatelovo vědomí, že odpor ženy je vážným a opravdovým.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1927, Zm I 330/26.)